

ALBERTE WINDING

**BARBARA
TRISTAN MØLLERS**

svære
begyndelser

SEX

16

12. november

Alle begyndelser er svære. Det sagde min morfar, lige før han døde.

Han lå på hospitalet og jeg holdt hans hånd og mor holdt den anden. Imens var far og Evald nede i kiosken og købe Bil & Bryster. Kiosken er det eneste sted, Evald kan få vejret, på et hospital. Morfar sendte dem faktisk selv derned. Han sagde til far: "Nu skulle man da være idiot, hvis man ikke lige kunne kikke på en Phantom 45, en sidste gang. Ja, det er en båd, Carsten, ikke en superhelt." Så gik Evald og far og mor og jeg sad og sagde farvel, uden en lyd. Han lukkede øjnene et øjeblik og så smilede han og sagde, at alle begyndelser er svære, og så var han væk. Eller han lå der, men man kunne godt se, at hans sjæl ikke var i hans hylster.

Det er to uger siden nu. Jeg fylder 16 i dag. Evald har set MY SWEET SIXTEEN på MTV i de sidste to måneder. Hver gang råber han inde fra stuen: "Fuck, en nice bil. Den koster 2 mil. Tror du, at du får sådan en af far?" eller "Hold kæft, hvor er hun alt for tyk til den kjole."

Men jeg skal ikke holde nogen fest. Jeg ved godt, at Evald har øvet sig på en slags breakdance, som han vil optræde med. Jeg har set ham ude ved skraldespanden. Han ligner en skizofren, der kæmper mod sig selv. Evald ser ALT i tv for tiden, og derfor tror han, at livet består af smukke, rige teenagere, topmodeller, luksushoteller hvor folk er onde og stemmer hinanden hjem med hjertet og at skuddramaer foregår i slowmotion, men allermest tror han på en lykkelig slutning. Det gør jeg ikke. Jeg tror på besværlige begyndelser.

Den 13. november

Kære Dagbog

Så er vi her igen. Fik dig i fødselsdagsgave af mor. "Det er vigtigt at give udtryk for sine følelser i din alder," sagde hun og holdt rundt om mit ansigt. Jeg hader, når hun gør det. Hun holder mig fast og bestemmer, hvad vi skal føle, samtidigt. Vi skal føle, at hun er omsorgsfuld, og at jeg er lille.

Så vidt jeg husker, rejste hun fra mig, da jeg var mindre, og gjorde mig til den store og sig selv til en lille krise. Men hun har ret, det er rart at komme af med min familie og mit liv, her på siderne.

Jeg er begyndt at gå herfra og det hjælper. Jeg går over til Naboen, min kæreste. Eller jeg går en tur og overvejer, om jeg skal begynde at ryge, bare for at lave noget. Begge dele keder mig lidt. Jeg mener, det er hyggeligt at ligge og kysse eller se tv, men den der sexting orker jeg ikke helt. Vi HAR haft sex, men jeg syntes ikke, det var specielt rart. Eller bare specielt. Jeg syntes ikke, det gjorde noget godt, overhovedet. Er det unormalt? Sikkert. Mit ene bryst er lidt større end det andet, så mon ikke jeg er en slags vanskabning?

Evald råbte i går, da jeg gik ud af døren: "Går du? Skal du ind til Nabo? Skal I have sex? Så kom hjem og fortæl mig om det. Vi har noget om sex i skolen og jeg forstår ikke en skid. Det var meget sjovere at høre om pingviner." Han er stadig det mærkeligste barn, jeg kender. Men han er også den eneste, jeg virkelig elsker, tror jeg.

Okay. Hvad er der galt med mig? Jeg ser, hvad jeg har skrevet her på siden, og tænker, at der er noget helt, helt galt. Jeg har en lækker kæreste, som jeg har kendt et par år og som jeg er helt tryk ved. Jeg har fået min mor tilbage og hende og far prøver endda at bo sammen. Whatever.

Det går udmærket i 9. klasse, på trods af at alle lærere sagde, det ville blive et let år, og nu siger at det blir et svært år, fordi vi "skal rustes til gymnasiet." Hallo! De har vidst, at vi skulle gå ud efter 9. siden børnehaveklassen. Hvorfor går de først i panik nu? Men jeg har gode venner og er okay pæn i ansigtet og så kan man ikke forlange mere, siger min veninde.

Det problem, der står og skygger ind over resten af mit liv, er sex. Jeg synes ikke det er, som jeg forestillede mig. Det er, som om Naboen har sin egen fest. Han danser en vild dans og jeg står i hjørnet og kikker. Selvom jeg smelter og flyder mod ham og det bruser i ørene og jeg mærker et helt nyt liv inde i hans kys, så stivner alting i mig, når han rører ved mig. Så for tiden vil jeg hellere traske rundt i gaderne. Evald har ret. Det er meget sjovere at høre om pingviner.

Nu vil jeg gå ned til far og mor i køkkenet. De har altid læst noget i avisen, de tror på. I øjeblikket er de meget bekymrede, fordi en undersøgelse har vist, at teenagere er mere ensomme end tidligere. Det er muligvis sandt, men jeg vil hellere spise foran fjernsynet med Evald.

Der er ikke noget så ensomt som forældre, der prøver at holde sammen, når de for længst er gået fra hinanden i hjertet.

Den 15. november

Kære Dagbog

Kan du huske min fætter Lasse? Ham fra Thy, som jeg holdt ferie med på Hurup Camping. Han har besluttet sig for et fjumreår, inden gymnasiet, og vil gerne bo hos os, indtil han skal starte på ungdomshøjskole i Egå.

"Argh, behøver han lige at fjumre hos os?" spurgte far i går.

"Hvad betyder egentlig fjumre?" spurgte Evald.

"Det betyder, at man har brug for at være lidt uansvarlig og eksperimenterende," svarede mor.

"Ha!" råbte far.

"Der er sgu da ikke noget i Lasse, der tyder på, at han har været tynget af ansvar og hårdt arbejde, nogensinde. Med mindre man tager hans sikkert inderlige forhold til masturbation med i overvejelserne."

"Hvad er masturbastion?" spurgte Evald og mor smækkede køleskabsdøren hårdt i og far hostede.

Vores middag var faktisk okay. Det kan godt være, mor og far ikke er særlig paragtige, men de er ret sjove, begge to. Mor sagde, at jeg havde arvet min morfars distance til tilværelsen. Hvorfor arvede jeg ikke hans lysbilledfremviser? Den er gammel på en rar måde. Ligesom morfar.

Jeg forstår ikke, hvorfor Evald taler om teenagere hele tiden. Han er besat! Det er egentlig synd, for det ser ikke ud til, at han kommer til at blive en selv. Han er meget tynd og bleg og det eneste, der vokser på ham, er hans ben, der ser ud, som om de er ved at knække midt over. Var jeg lige så mærkelig og lille og totalt bindegale, da jeg var ti?

DEN 17. NOVEMBER

FÆTTER

LASSE

ER

IN

DA

HOUSE!

Den 17. november

Han kom i eftermiddags. Typisk Lasse at komme en uge for tidligt. Han er sådan en, der kommer løbende, før man har kaldt på ham. Han får ens venlighed til at blive inde i kroppen, fordi den ikke når at komme ud, inden han beder om den. Sådan noget er jeg ikke god til at holde ud. Jeg bliver stille og får lyst til at være alene. No way, man får lov til at være stille sammen med Lasse.

"Okay, kuzz, så er vi samlet igen os to! Hvad havde du tænkt dig at gøre ved det?"

Han krammede mig meget hårdt.

"Det havde jeg ikke tænkt mig at gøre noget ved, for jeg har kæmpe stil for til i morgen," sagde jeg og gik ind på mit værelse og lukkede døren.

Lasse stod uden for døren længe og lod, som om han havde noget kriller i halsen. Bagefter blev det til en voldsom hoste. Så lød der et bump og Lasse "faldt" ind gennem døren.

"Hvad?" sagde jeg, så fladt som jeg kunne.

"Du skulle vel ikke have et bolsje? Til halsen" sagde han og jeg fik faktisk lidt ondt af ham. Han så pludselig bleg og ensom ud. Måske, hvis jeg havde været klogere, havde jeg opfattet, at man ikke kan nå at blive nogle af delene på under to minutter. Han fik lov til at tale lidt om Thy og Hurup Camping, på kanten af min seng, mens jeg ikke hørte efter og skrev stil. På en eller anden måde, midt i den samtale han havde med sig selv, er hans liggeunderlag og sovepose landet på mit gulv ved siden af min seng. Skide godt. Nu er jeg åbenbart også på lejrskole.

For at nævne de positive ting i dag så vil jeg sige, at krimigåder er min nye store passion. Jeg elsker krimier og læser en af dem om ugen. Min veninde siger, at jeg skal prøve en vampyr af. Ikke en rigtig en, bare genren. Men jeg bryder mig ikke om at læse noget, der giver mig følelser der gør ondt. Jeg vil have opgaver, jeg kan løse.

Hvis mit liv var en krimi, ville spørgsmålet være:

Hvem er jeg?

Og hvorfor er jeg her?

Fra nu af vil jeg bruge disse sider på at finde frem til sandheden om Barbara Tristan Møller og årsagen til hendes lykkes død.

Det lyder godt og dramatisk.

Hovedmistænkte:

Min mor.

Afhøres: ved først kommende lejlighed. Evt. over aftensmad.

Ved nærmere eftertanke; hele det kriminelle arkiv er fyldt til randen af den slags vidneudsagn, mødre kommer med dagligt.

Den 18. november

Kære Dagbog

På en måde skrider min efterforskning frem, med elitegymnastskridt.

Jeg stod op i morges og tog mig en skål med yoghurt og honning og hovedet fuld af sammenbrændte ledninger. Lasse har snorket. En serie af gennemtrængende lynnedslag, i mit nervesystem. Men mor har ikke nogen fornemmelse for stilhed.

"Godmorgen, skat, har du sovet vidunderligt?"

Hvorfor fanden skulle jeg have sovet VIDUNDERLIGT? Jeg ved jo godt, at hun siger det for at putte ordet og måske, hvis hun er heldig, følelsen ind i mig. Hun tror, der findes et stort tomt sted i mig, der skal fyldes op. Jeg ved godt, at hun tror, at hun kan gøre mig glad, bare ved at stirre længe på mig og tænke positive ting.

"Mor! Shhh," sagde jeg, hvorefter hendes eget humør drattede sammen til en lille bunke på bordet.

Det er, som om jeg har hovedansvaret for, at min mor ikke bliver ked af det og derefter stikker af til et fjernt land og svigter Evald. Jeg synes, han har været meget interesseret i Blekingegadebanden og har Marxistisk manifest i skoletasken og han har talt om at starte en selvmordsbombestudiegruppe i 4.A. Han virker bestemt ikke som et barn, der kan tåle problemer på hjemmefronten. Alt dette suger min energi op i skuldrene, hvor de skal bære mor.

Konklusion, min mor er højst sandsynligt skyldig i DEN FORSVUNDNE LYKKE.

Den var der jo engang, lykken. Vi var på kanotur alle fire, da Evald var en lille gut på to. Vi ristede pølser og svømmede i det kolde vand og fjernede tre tæger fra Evalds inderlår. Vi sang og fik læst højt. Vi lå mast sammen i et telt i regnvejr. Det var lykken.

Jeg lagde min hånd oven på mors hånd og sagde, at jeg havde sovet, som om jeg var udendørs i tordenvejr på Hurup Camping. Det er den bedste taktik over for min mor. Forvir hende.

"Jamen, det lyder da dejligt, skat," sagde hun. Men så begyndte hun at græde.

"Jeg savner morfar så meget," sagde hun og jeg prøvede at holde lidt om hende, uden at få snot på tøjet. Vi skal nemlig fotograferes i dag.

Alt er "for sidste gang", ovre i skolen. Sidste vinterferie, sidste lejrskole, sidste foto. Men da ikke for mig. Jeg er jo kun lige begyndt på alting. Ind imellem synes jeg, at det er synd for vores klasselærer, som for tiden får tårer i øjnene over alt det her sidste. Hvor må det være trist at være voksen og så tæt på slutningen, hvert år med en ny 9. klasse.

Jeg havde til gengæld lidt af et problem med Lasse. Han stod ligesom og hang, ved siden af min skoletaske, ude ved knagerækken. Hans ene finger fulgte omridset af en nøgen pige, jeg har tegnet. Jeg har tegnet over 100 smukke piger, for hvis jeg kan tegne dem, gør det ikke noget, at jeg ikke selv er perfekt.

"Stop," sagde jeg og rev hans finger væk.

"Yes, sir. Men hvor skal vi hen så?" spurgte Lasse og havde allerede den ene arm inde i sit frakkeærme. Jeg maste mig forbi ham, åbnede døren og fortrød.

"Du kan godt gå med i skole. Men du skal være helt stille. Vi har ret skrappe regler om gæster. Og stilhed."

"Hey, må jeg følges med jer?" Evald løb op på siden af os.

"Det blir sådan en røvgod dag, for Wilhelmina tager sine kusiner med og de er trillinger. Jeg elsker sådan noget genetisk noget," sagde han og overhalede os. Lasse så bebrejdende på mig.

Min klasse er mærkelig og tosset, på en god dag. I dag var en dårlig dag. Therese Marlene Titt Carlsen, som gerne vil kaldes sit fulde navn, stod i et hjørne og hulkede. Lily prøvede at trøste, men rullede mest med øjnene for at vise, hvad hun syntes om høj gråd. Mikkell spillede en omgang vred fodbold med Emil, op ad tavlen. De andre sov under et bord eller stod omkring en iPod. Jeg bliver så træt i første time, på sådan en dag. Det ville være rart, hvis der var ro, et eller andet sted i verden. Så ville jeg sætte mig og brede mine tanker ud og kikke på dem, og måske vælge nogen fra. Men Lasse, han strålede. Han stod et øjeblik i døren og så piftede han sådan et pift, man kun kan lave, hvis man er fra Thy og har kaldt på en hund, der var ved at bide en gris. Forklarede han mig bagefter.

Et øjeblik var der lige så stille, som jeg drømte om, der skulle være.

Så råbte Lasse: "Hey, kids, så er Doctor Dance ankommet."

Han hvirvlede rundt om sig selv og kastede sig på gulvet i et forsøg på at breake, tror jeg. Godt. Så ved jeg, hvem Evald kan lege med, ude ved skraldespanden. Hvis han brækkede et par ribben, så bed han det i sig.

"Tørt," sagde Mikkell og så glad ud.

Resten af dagen hang Lasse ud med de fleste af drengene og mindst tre piger sad på hans bord og fnisede i det sidste frikvarter.

Dagen endte med at være en god dag for 9. Især fordi Lasse nu er med på det sidste klassebillede. Liggende, forrest.

Da vi gik hjem, spekulerede jeg på, om jeg skulle sove hos Naboen eller lege lejrskole med Lasse. Måske skulle jeg prøve at være enormt sød over for Nabo. Måske var jeg lige så kedelig som faster Inge, der døde sidste år. Hun var en snerpe, sagde far,

”Rørte aldrig ved noget, der lugtede, og derfor egnede hun sig ikke til mænd.”

Men så vidt jeg husker, brugte Inge en virkelig kraftig brille og havde omtrent fire hår på hovedet. Måske var der heller ikke så mange mænd, der lagde mærke til hende.

Naboen lægger mærke til mig, så meget, at jeg bare vil væk. Men i aften kunne vi fnise og snakke og høre musik, indtil det sorte hul, hvor alting blir suget ned og væk, lukker sig. Måske hører det ind under mysterier, det her. Den forsvundne lyst? Hvad skete der med drømmen om at have hans tunge inde i min mund og over det hele?

Jeg kom til at tænke på Lasses underlag. Engang fuld af rar luft, der lagde sig rundt om en. Men nogen har lavet et hul i underlaget og det er nu fladt, hårdt og koldt. Barbara Tristan Liggeunderlag Møller må tage sig sammen og gå Nabovens cykelpumpe tappert i møde.

JEG HAR TRE TING, DER ER VÆRD AT UNDERSØGE:

1 ER JEG IKKE ET MENNESKE, MAN KAN ELSKE? NEJ, OM IGEN. KAN MAN OVERHOVEDET FÅ ØJE PÅ MIG, BLANDT ANDRE MENNESKER?

2 FÅR NABO SEX AF TITS, OG FÅR DET HAM TIL AT ELSKE HENDE?

3 HVAD ER BIKINI-FUCKING-LINJEN? JEG ER SKALDET OVERALT PGA. DET DER HÅRFJERNINGS-PIS. UNDSKYLD. MEN ALTSÅ ... PIS!

Barbara er blevet 16 år, men livet er bestemt ikke blevet nemmere. Barbara er stadig vild med den smukke Nabo, men hvad stiller man op med en lækker kæreste, hvis man ikke rigtig gider det der sex? Og hvorfor skal ens far få konstateret prostatakræft, lige når ens eget liv skal til at begynde?

